

God.... Laurien had nog niet open gedaan.... ellendig.... nu werd het bijna gek, dat hij hier ook....

Ineens met de omhuivering van den frisschen stroom buitenlucht, stond hij tegenover mevrouw Leenbach, met Laurien aan de deurknip in verwonderd-onzeker gebaren.

Doch mevrouw Leenbach vond den toestand blijkbaar in het geheel niet vreemd; ze neeg, terwijl haar blauwe oogen lachten.

„O meneer van Bruelis.... dat tref ik, dat u juist....”

Hij boog, verward, veel te diep en te vormelijk.

„Mevrouw.... komt u binnen.... mag ik u hier....?”

Hij stootte zijn voet aan den dorpel van de saletdeur, deed die haastig open, liet haar binnen gaan.

Als hij haar volgde en de deur sloot, zag hij een nauw bedwongen lachje op 't gezicht van Laurien, die terugliep.

Toen was hij met mevrouw Leenbach alleen.

De omgeving in het salet schokte hem even als een plotse, onvoorziene teleurstelling.

Het was er schemerduister: aan den straatkant waren de luiken dicht, voor 't verschieten; alleen door de ramen daar tegenover, welke op de binnenplaats uitzagen met den zonnewijzer, viel het bleekblauwe licht naar binnen; de twee groote kristallen kronen hingen in witte doeken; om al de stoelen, de fauteuils en de canapé's van het Louis XV ameublement zaten gele hoezen; de groote monumentale haard was ledig; wat koperen stangen met leeuwekoppen glansden koud op de vuurplaat; in de vale schemering verdoezelden de schilderijen in de penanten; alleen langs de lijsten schampten zwak gouden glanzen.

„O.... ik had vergeten, dat hier geen vuur aan was....” stamelde hij „en die hoezen....” hij zweeg wat hulpeloos.

„O.... ik bluuf toch maar effen, meneer” lachte ze „en ik kan best op zoo'n hoes....”

Ze zat al op een fauteuil en hij ging wat aarzelend tegenover haar zitten, vreemd en een weinig wrevelig ontnuchterd in die schemerige kilheid om hem heen.

„Ik ben hier met 'n laist voor de Kindervoeding....” begon ze.

„Ja.... ja, dat wist ik....” ontviel hem en als ze wat verwonderd keek: „Ik had gehoord, dat u daar mee liep.... zoo dus....”

Ze knipte de portefeuille los, die ze had meegebracht, haalde de tusschen twee kartons gelegde lijst daar uit en reikte hem die toe.

Ze zat wat wijdbeens tegenover hem, de nauwe rok strak gespannen over de schoot; de slippen van den bruinen mantel met bont gearneerd vielen over de fauteuilleuning; ze was tamelijk groot, had het stevige, wat grof gezette van een vrouw op middelbaren leeftijd, wier lichaam,